

når forurettede er et barn med særlig tilknytning til sigtede, som f.eks. i incestsager. Betingelserne for anvendelse af fængslingsgrunden i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, vil i sådanne tilfælde ofte være opfyldt.

I overensstemmelse med kommissoriet angår udvalgets nærmere overvejelser som nævnt reglerne om retshåndhævelsesarrest, dvs. regler, hvor fængslingsgrunden er hensynet til retsfølelsen. Det afgørende er her, i hvilke tilfælde det i sig selv kan virke stødende for den almindelige retsfølelse, at en person, der er sigtet eller dømt for grov kriminalitet, er på fri fod.

Der henvises til betænkningen side 30-36.

3.1.2. Modeller for nye regler om retshåndhævelsesarrest i sædelighedssager

Efter den gældende regel i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1, kan varetægtsfængsling ske, hvis der foreligger en særligt bestyrket mistanke om, at sigtede har begået en lovovertrædelse, der efter loven kan straffes med fængsel i 6 år eller derover, og hensynet til retshåndhævelsen efter oplysningerne om forholdets grovhed skønnes at kræve, at sigtede ikke er på fri fod. Kravet til forholdets grovhed forudsætter efter lovens forarbejder og retspraksis, at der i det konkrete tilfælde må antages at være forskyldt en langvarig fængselsstraf svarende til mindst 8-10 måneders ubetinget fængsel.

Efter den gældende regel i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1, vil varetægtsfængsling i en række tilfælde kunne ske f.eks. i voldtægtssager og sager om samleje med barn under 15 år. Derimod kan den gældende regel i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2, ikke anvendes i sædelighedssager.

Strafferetsplejeudvalget anfører, at spørgsmålet om at udvide adgangen til varetægtsfængsling af hensyn til retshåndhævelsen i sædelighedssager i forhold til de gældende regler i retsplejelovens § 762, stk. 2, angår to tilfældegrupper.

Der er *for det første* tale om straffebestemmelser, der opfylder strafferammekravet i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1 (6 års fængsel eller derover i strafferammen), men hvor den konkret forskyldte straf er mindre end 8-10 måneders ubetinget fængsel. Det kan f.eks. være anden kønslig omgangelse end samleje med barn under 15 år, jf. straffelovens § 222, jf. §§ 224 eller 225.

Der er *for det andet* tale om straffebestemmelser, der ikke opfylder strafferammekravet i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1, og hvor retshåndhævelsesarrest efter den gældende regel derfor ikke kan ske, uanset om

den konkret forskyldte straf er højere eller lavere end 8-10 måneder. Det kan f.eks. være udbredelse af børnepornografi, hvis der ikke foreligger særligt skærpende omstændigheder, jf. straffelovens § 235, stk. 1.

I overensstemmelse med kommissoriet har Strafferetsplejeudvalget overvejet, om retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2, bør udvides til også at give mulighed for retshåndhævelsesarrest i visse sager om sædeligheds-kriminalitet, hvor der af en af de nævnte to mulige årsager ikke er grundlag for retshåndhævelsesarrest i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1.

Strafferetsplejeudvalget har dog for fuldstændighedens skyld også overvejet forskellige alternative løsningsmodeller, men har ikke fundet grundlag for at anbefale nogen af disse.

Som et alternativ til at udvide anvendelsesområdet for retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2, har Strafferetsplejeudvalget således overvejet at tilføje et nyt nr. 3 i § 762, stk. 2, om visse sædelighedsforbrydelser. Dette ville imidlertid kun være relevant, hvis man ønskede at fastsætte et andet minimumskrav til den konkret forskyldte straf end de 60 dages ubetinget fængsel, som fremgår af den gældende nr. 2, og Strafferetsplejeudvalget finder ikke grundlag for en yderligere underopdeling af de forskellige former for retshåndhævelsesarrest i forhold til den gældende opdeling mellem fængsling efter stk. 2, nr. 1, og fængsling efter stk. 2, nr. 2.

Mere vidtgående alternativer – f.eks. ændring af strafferammekravet i § 762, stk. 2, nr. 1, eller omformulering af nr. 1 med henblik på at sænke kravet til den konkret forskyldte straf og/eller erstatte eller supplere kravet til den forventede straf med andre kriterier, f.eks. de påsigtede forholds personfarlige og/eller særligt krænkende karakter – ville efter Strafferetsplejeudvalgets opfattelse vanskeligt kunne tænkes uden større eller mindre konsekvenser for muligheden for retshåndhævelsesarrest ved andre typer af kriminalitet end sædeligheds-kriminalitet, hvilket ikke er omfattet af udvalgets kommissorium.

Efter Strafferetsplejeudvalgets opfattelse er der ikke anledning til at overveje at ændre mistankekravet ved retshåndhævelsesarrest (særligt bestyrket mistanke). Når en person varetægtsfængsles, uden at der foreligger hverken flugtfare, gentagelsesfare eller kol-lusionsfare, dvs. alene fordi det anses for stødende, at den pågældende er på fri fod under sagens behandling, bør der kræves en meget høj grad af sandsynlighed for, at den pågældende er skyldig i de påsigtede forhold. Strafferetsplejeudvalget har anført i betænkning nr. 978/1983 om varetægtsfængsling i voldssager, at